

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ КУРАБИЙКА КЪСМЕТЧЕ

chitanka.info

Картър можеше да се закълне, че курабийката му се изхили. Той затвори очи, тръсна глава и погледна отново към масата в корабната трапезария. Курабийката седеше неподвижно между арктурианското задушено със сладко-кисел сос и замразения десерт с люти чушки от Антарес. Нищо в гънките ѝ не подсказваше, че е способна на телепортация, пресмятане на транспортни вектори из петмерното пространство... или на хилене. Обикновена неодошевена курабийка късметче. Просто бонус — безплатен комплимент от сервитьорката в закувалнята на Вега IV, където бяха спрели да хапнат преди около два стандартни галактически часа. Останалите бяха изяли своите, а Картър, който се бе натъпкал до пръсване със специалитета на заведението — супа от венериански водорасли — си я бе запазил за покъсно. След като се качиха обратно на борда, капитанът тръсна всички недовършени задачи на Картър и ясно му даде да се разбере, че ако не ги приключи, докато стигнат портал 14-27-05, ще види отпуската си на следващото появяване на Халеевата комета.

Картър бе схванал намека и се бе потопил до уши в неевклидова алгебра, опитвайки се да изчисли всички възможни курсове, откъдето можеше да мине корабът им, без да се разпадне от гравитационни влияния на двойни звезди, забърсвайки по път някоя-друга поръчка, за да не умрат съвсем от глад. Явно думата „глад“, залутала се в мислите му, го бе накарала да се сети за остатъците от обяда си.

И когато погледна към масата, можеше да се закълне, че курабийката му се бе изхилила.

Все още се бе втренил подозрително в нея, когато в трапезарията влезе Мастърс с прозвището „Мис Пиги“. Картър трепна и без да осъзнава какво точно прави и защо именно го прави, незабелязано прибра курабийката в джоба на ризата си. Хилене или не, но Мис Пиги бе в състояние да изяде и корабния мю-реактор и да поиска една-две паладиеви хипердрайв-скоби за допълнително. А курабийката си беше негова и никак не му се искаше да види как заподозряното в хилене нещо изчезва в търбуха на Мастърс.

— Ще го ядеш ли това? — изгърмя гласицето на Мастърс. Както обикновено, тези думи при него заменяха „добър ден“, „как сте, колеги“ и „лека нощ“. Картър проследи погледа му и видя, че Мис Пиги с възделение изпива с очи арктурианското задушено.

— Обслужи се — Картър му подхвърли вилица. Мастърс я улови с неочаквана грациозност, присъща на всички дебели люде, щом въпросът опреше до ядене, и започна да поглъща задушеното с почти влюбено изражение.

— На теб онази как даде ли ти курабийка късметче? — попита Картър. Мис Пиги задъвка замислено:

— Тъхъ, даже две... така де, втората аз си я изпросих.

— Не се и съмнявам — въздъхна Картър и тактично подпита:

— А случайно да забележа нещо странно в тях?

— Ми не... малки бяха... — смръщи вежди Мастърс, борейки се с видното в погледа му желание да оближе чинията.

— Добре де, само питам.

Картър събра бумагите от масата и се запъти към каютата си. Когато влезе вътре и заключи плъзгащата се врата с отпечатъка от дланта си, той извади курабийката и я сложи на нощното шкафче до главата си. Дълго време я гледа, докато най-накрая се убеди, че най-вероятно всичко е било просто игра на въображението му.

И в момента, когато окончателно повярва в това, курабийката му се изхили отново.

Картър подскочи. Беше му дошло в повече. Гърч на работа, бавене на заплатите, а сега и хилещи се курабийки... е, не, не можеше да продължава така.

След кратка консултация с информационния терминал в каютата откри, че най-вероятното му състояние се нарича „параневрофрения“ и че две-три хапчета мementин никак, ама никак няма да му навредят, даже напротив. След като ги прокара с глътка L-бренди (забранено на повечето цивилизовани планети), светът му се видя значително по-розов, пък бил той населен с хилещи се тестени произведения или не.

Като стана дума за това... Картър призова цялата си останала воля (след намесата на брендито и мementина не бе останало кой знае колко) и се обърна към масата. Курабийката бе там. Не се хилеше. Засега.

Картър въздъхна, реши, че ще става, каквото ще, пресегна се и взе курабийката в ръка. Не се хилеше. Е, може би леко се подсмиваше... но пък от друга страна след такова количество психотропна материя в стомаха му нищо чудно след малко да види как койката му започва да играе танца на пингвина.

С рязко движение той разчупи курабийката.

Нищо.

Дори и той не знаеш какво очаква да се случи. Письци? Потоци кръв от вътрешността на курабийката? Черва, вътрешни органи, мозък?

Нищо.

Нямаше даже и късметче.

Картър се ухили и лапна курабийката на една хапка.

* * *

След като дълго и безрезултатно хлопа по вратата на Картър в продължение на половин час, капитанът най-накрая се ядоса и прати да повикат корабния механик. Последният даже бе трезвен (учудващо...) и успя да отвори плъзгащата се преграда, без да счупи нищо (положително, като се има предвид, че предстоеше ревизия).

Каютата бе празна. Капитанът, механикът и Мис Пиги, който се бе присламчил от любопитство, преровиха цялото огромно пространство с размери метър на половин, но не откриха никого. Капитанът мислеше да се размрънка, но когато видя купчината листа, изписани със ситния почерк на Картър, реши, че животът продължава, събра ги и хукна да ги предава на бортинженера. Механикът се почеса по главата, философски заключи, че животът е пълен с мистерии и се запъти да допива остатъка от контрабандна бира, която криеше зад един от панелите на реактора. Мастърс също се бе запътил към каютата си, когато погледът му бе привлечен от стоящата на нощното шкафче курабийка. Стомахът му веднага се разкъркори: все пак не бе ял от близо десет минути. След като се огледа предпазливо, той взе курабийката и я пусна в джоба си, за да може да ѝ се наслади след някоя-друга минута на скришно място, далеч от погледите на останалите лакомници.

Чудна работа, можеше да се закълне, че курабийката е по-тежка от онези, които бе изял в закусвалнята.

И изглеждаше наедряла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.